

Az intézményes, a pusztán személyes érintkezésen túlmenő együttműködés ezt követően már csak egy alkalommal mutatható ki. 1933 tavaszán Bálint Sándor előadóként szerepelt a Művészeti Kollégium előadássorozatában.

A dolog nehezen jött össze, az időpontot különböző okok miatt módosítani kellett. A végleges, április 2-i időpontról március 24-én a Művészeti Kollégium titkára, Reitzer Béla, majd még ugyanaznap maga Buday is mentegetődzve számolt be Bálint Sándornak. Reitzer levelezőlapjából (Tiszatáj, 1987. 8. sz. 83.) tudjuk, hogy „a műsorok már ki voltak nyomva és ma délután akartuk szétküldeni, mikor vis majorként beütött a hír, hogy a Bethlen Gábor Kör jubileumi ünnepségét a rendezőség d.u. 5-re tette; teljesen lehetetlenül álltunk ezzel szemben, mert a »magasabb« protestáns érdekek nem tűrnek ellentmondást.” Ez az indoklás valószínűleg igaz; a Kör és a Művészeti Kollégium ugyanis ekkor már két különálló, ám még összekapcsolódó szervezet volt – s Buday ekkor már „csak” a Művészeti Kollégiumnak volt az elnöke. Az időpontváltásról Reitzerrel összhangban számolt be ő is: „Most vasárnap Imre Sándor előadása lesz a Körben, a jubileummal kapcsolatosan, szombat pedig közönségünk zöme előtt szokatlan és alkalmatlan s így kénytelenek voltunk ápr. 2.-re datálni a meghívón előadását. Remélem még idejében megkapja ezt a lapot s nem haragszik érte.” Ám, függetlenül az elfogadható indoklástól, Bálint Sándor részéről már érezhető volt bizonyos tartózkodás. Ez jól látszik Buday reakciójából. „Kívánsága szerint odanyomattuk [a meghívóra], hogy »vendég«, – *nehogy velünk összetévesse valaki*” – írta, majd zárójelben hozzátette: „Ez igazán kellemetlen lenne Magára nézve?...” De azért lapját mégis így zárta: „Igaz szeretettel köszönti jó híve és barátja György”.

Az előadásra végül április 2-án mégiscsak sor került. A Hétfői Rendkívüli Újság másnapi száma adott róla hírt: „A Szegedi Fiatalok Művészeti Kollégiuma vasárnap este előadást tartott. Dr. Bálint Sándor tanár, a kollégium vendége beszélt *Szeged a magyar kultúrtörténetben* címmel. Ez a hatalmas anyagközlő előadás feldolgozta a legrégebb időktől kezdve egészen napjainkig mindazokat a dokumentumokat, amelyek Szegedet a magyar kultúrtörténet láncszemébe kapcsolják.” A beszámolóból kiderül, hogy az előadás után végszót a kollégium elnöke, Buday mondott.

Az utak divergálása azonban, ismételjük meg, ekkor már jól érzékelhető volt. Mi sem mutatja ezt jobban, minthogy a Művészeti Kollégium tavaszi előadássorozatának utolsó előadását május 21-én Széll István tartotta *Társadalom és szerelem* címmel, s előadásában – mint a Délmagyarország május 23-i beszámolója mondja – „az őstörténeti kutatások eredményeitől a szexuális reformtörékvésekig kísérte a nemiség társadalmi formáit”.

